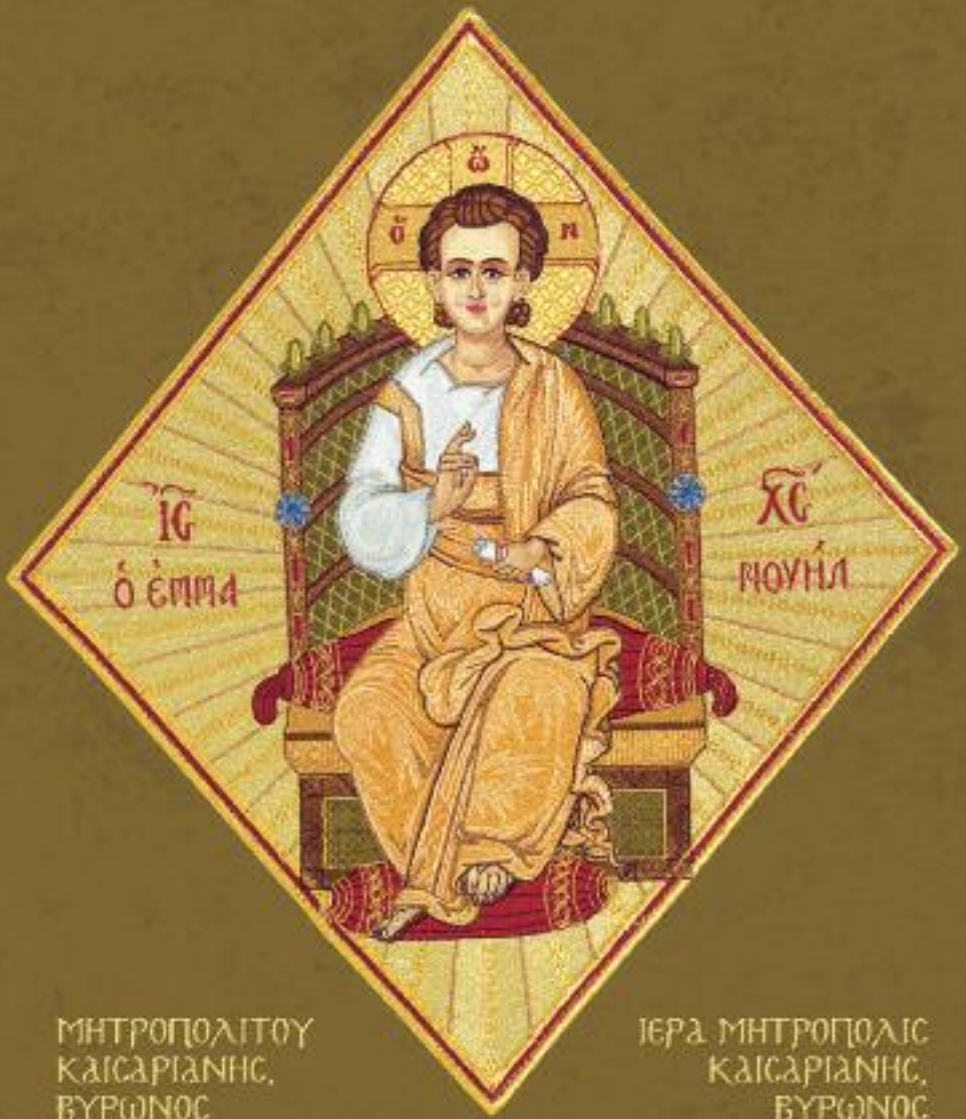
ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΞΕΝΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ,
ΒΥΡΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ,
ΒΥΡΩΝΟΣ
ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2011

ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΞΕΝΟ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΞΟ

Κείμενα:
Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Σειρά:
«Χριστολογικά» ἀριθμ. 31

Copyright:
Ἱερά Μητρόπολις Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Λεωφόρος Φορμίωνος 83, Τ.Κ. 161 21 Καισαριανή
Τηλ.: 210.72.24.123
www.imkby.gr e-mail: info@imkby.gr

ISBN: 978-960-6841-53-8

Ἐκδοτική Παραγωγή
Ἐπταλοφος
ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Ἀβδηρητῶν 12 & 16, 116 36 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.921.7513, 210.921.4820 • Fax: 210.923.3893
www.eptalofos.gr • e-mail: info@eptalofos.gr

Μυστήριο ξένο καί παράδοξο

τοῦ Μητροπολίτου Καισαριανῆς,
Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ
Δανιήλ

«Ἰδού ἡ παρθένος θά συλλάβει καί θά γεννήσει Υἱόν καί θά κληθεῖ τό ὄνομα Αὐτοῦ Ἐμμανουήλ» (Ησαΐου ζ΄ 14).

Μέ τήν γέννηση τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἄρχισε νά πραγματοποιεῖται τό λυτρωτικό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τούς ἀνθρώπους. Αὐτό τό σχέδιο τοῦ Θεοῦ γιά τήν σωτηρία μας ἀποκαλεῖται *«οἰκονομία τοῦ Θεοῦ»*. Ἡ ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἶναι *«τό μυστήριον τό ἀποκεκρυμμένον ἀπό τῶν αἰώνων καὶ ἀπό τῶν γενεῶν, νυνὶ δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, οἷς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς γνωρίσαι τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τούτου ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅς ἐστι Χριστὸς ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης»* (Πρός Κολοσσαεῖς α΄ 26-27).

Δηλαδή: *«Αὐτό τό λυτρωτικό σχέδιο εἶναι τό μυστήριο πού, κρυμμένο γιά αἰῶνες καί γενιές ὁλόκληρες, φανερώθηκε τώρα στούς πιστούς. Σ᾽ αὐτούς θέλησε ὁ Θεός νά κάνει γνωστό πόσο πλούσιο κι ἔνδοξο εἶναι τό μυστήριο αὐτό, πού ἐκτείνεται καί στούς εἰδωλολάτρες. Καί τό μυστήριο αὐτό δέν εἶναι ἄλλο παρά ὁ Χριστός, πού βρίσκεται ἀνάμεσά σας καί ἀποτελεῖ τήν ἐλπίδα τῆς συμμετοχῆς σας στή μελλοντική δόξα»*.

Αὐτό τό μυστήριο ἑορτάζουν μέ εὐλάβεια καί χαρά πνευματική οἱ πιστοί. Αὐτό τό μυστήριο διηγεῖται καί κηρύττει ἡ Ἐκκλησία μέ τούς ὕμνους καί τά ἱερά κείμε-

νά Της. Γι' αὐτό τό μυστήριο πανηγυρίζουν ἄγγελοι στόν οὐρανό καί ἄνθρωποι στή γῆ. Σ' αὐτή τήν ἑορτή ἑορτάζει ὅλη ἡ δημιουργία ὁρατή καί ἀόρατη, τά ἐπίγεια καί τά οὐράνια:

«Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ
τό παρόν μυστήριον ἐκδιηγούμενοι».
(Ἰδιόμελο ἑσπέριο στιχηρό τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων)

Γιά τήν σημασία τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διδάσκει ὁ ἅγιος Πατέρας μας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Θεός ἐπί γῆς, ἄνθρωπος ἐν οὐρανῷ· καί πάντα ἀναμίξ ἐγένετο, ἄγγελοι συνεχόρευον ἀνθρώποις, ἄνθρωποι τοῖς ἀγγέλοις ἐκοινώνουν, καί ταῖς ἄλλαις ταῖς ἄνω δυνάμεσι· καί ἦν ἰδεῖν τόν χρόνιον λυθέντα πόλεμον, καί καταλλαγάς Θεοῦ πρός τήν ἡμετέραν γεγενημένας φύσιν, διάβολον αἰσχυνόμενον, δαίμονας δραπετεύοντας, θάνατον λελυμένον, παράδεισον ἀνοιγόμενον, κατάραν ἠφανισμένην, ἁμαρτίαν ἐκποδών γεγενημένην, πλάνην ἀπεληλαμένην, ἀλήθειαν ἐπανελθοῦσαν, τῆς εὐσεβείας τόν λόγον πανταχοῦ κατασπειρόμενον καί κομῶντα, τήν τῶν ἄνω πολιτείαν ἐπί τῆς γῆς πεφυτευμένην, μετά ἀδείας τάς δυνάμεις ἐκείνας ὁμιλούσας ἡμῖν, καί τῇ γῇ συνεχῶς ἀγγέλους ἐπιχωριάζοντας, καί πολλήν ὑπέρ τῶν μελλόντων τήν ἐλπίδα οὖσαν» (Στό Ματθαῖον ὁμιλία Α΄, 2-P.G. 57, 15-16).

Δηλαδή: *«Ὁ Θεός στή γῆ, ὁ ἄνθρωπος στόν οὐρανό. Κι ὅλα εἶχαν ἀναμιχθεῖ, οἱ ἄγγελοι χόρευαν κι ἔψαλλαν μαζί μέ τούς ἀνθρώπους, οἱ ἄνθρωποι ἐπικοινωνοῦσαν μέ τούς ἀγγέλους καί μέ τίς οὐράνιες δυνάμεις.*

Καί μποροῦσες νά ἰδεῖς, ὅτι καταργήθηκε ὁ πολυχρόνιος πόλεμος καί ὅτι εἶχε γίνει συμφιλίωση τοῦ Θεοῦ μέ ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους, τό διάβολο καταντροπιασμένο,

τούς δαίμονες νά δραπετεύουν, τό θάνατο νά ἔχει καταργηθεῖ, τόν παράδεισο νά ἀνοίγεται, τήν κατάρα νά ἔχει ἐξαφανιστεῖ, τήν πλάνη νά ἔχει ἐκδιωχθεῖ, τήν ἀλήθεια νά ἔχει ἐπανέλθει, τόν λόγο τῆς εὐσέβειας νά σπείρεται παντοῦ καί νά ἀκμάζει, τήν πολιτεία τοῦ οὐρανοῦ νά ἔχει ἐγκατασταθεῖ στή γῆ, τίς οὐράνιες δυνάμεις νά συναναστρέφονται ἐλεύθερα ἐμᾶς τούς ἀνθρώπους, τούς ἀγγέλους νά ἐπισκέπτονται συνεχῶς τή γῆ καί νά ὑπάρχει μεγάλη ἐλπίδα γιά τήν μέλλουσα ζωή».

Μαζί μέ τούς ποιμένες *«ἄς πᾶμε λοιπόν ὥς τήν Βηθλεέμ νά δοῦμε αὐτά πού ἔκανε γνωστά ὁ Κύριος»* (Λουκᾶ β΄ 15).

Μαζί μέ τούς μάγους ἄς προσκυνήσουμε τό Παιδίο (Ματθαίου β΄11).

Ἡ πίστη στόν ζωντανό καί ἀληθινό Θεό μᾶς δίνει τό δικαίωμα ν' ἀπαιτήσουμε καί μεῖς μερίδα σ' Αὐτόν. Μποροῦμε νά ψάλλουμε *«Χριστός γεννᾶται δοξάσατε»* ἀφοῦ

«παιδίο γεννήθηκε σέ μᾶς Υἱός δόθηκε σέ μᾶς»

(Ἠσαΐου θ΄ 6)

Ἄς λατρεύσουμε καί ἄς θαυμάσουμε.

1. Τήν θαυματουργική γέννησή Του. Ἦταν πρωτάκουστο καί δέν ξανάγινε ποτέ τό νά συλλάβει μία παρθένος κόρη καί νά γεννήσει Υἱό. Ἡ πρώτη ἀναγγελία τοῦ γεγονότος ἀπό τόν Θεό ἀμέσως μετά τήν παρακοή τῶν Πρωτοπλάστων ἀνέφερε, ὅτι τό *«σπέρμα τῆς γυναικός»* (Γενέσεως γ΄ 16) θά συνέτριβε τόν δόλιο ἐχθρό τῶν ἀνθρώπων. Ἐφ' ὅσον ἡ παράτολμη γυναίκα παρέσυρε τούς ἀνθρώπους πρός τήν ἁμαρτία καί τούς ὁδήγησε ἐκτός τοῦ Παραδείσου, αὐτή καί μόνο αὐτή, γυναίκα δηλαδή πάλι εἰσάγει Ἐκεῖνον πού κέρδισε τόν Παράδεισο καί μᾶς εἰσήγαγε σ' αὐτόν.

Ὁ Σωτήρας μας ἦταν ἀληθινός ἄνθρωπος, ἦταν ὅμως κι ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ. Μέ τήν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γεννήθηκε ἀπό Παρθένο μητέρα, χωρίς τό βάρος τῆς προπατορικῆς ἁμαρτίας, πού ἔχουν ὅσοι γεννιοῦνται *«ἀπό ἀνθρώπινη ἐπιθυμία»* (Ἰωάννου α΄ 13).

Ἄς σκύψουμε μ' εὐλάβεια μπροστά στό Ἅγιο Παιδί, τοῦ Ὁποίου ἡ ἁγιότητα ξαναφέρνει τόν ἄνθρωπο στήν παλιά του δόξα κι ἄς προσευχόμαστε καί ἄς ἀγωνιζόμαστε νά *«μορφωθεῖ μέσα μας»* (Πρός Γαλάτες δ΄ 19) Αὐτός πού εἶναι *«ἡ ἐλπίδα τῆς δόξας»* (Πρός Κολοσσαεῖς α΄ 27).

2. Δέν πρέπει νά παραλείψουμε νά προσέξουμε καί τήν ταπεινή μητέρα Του. Ἡ μητέρα Του ἦταν παρθένος. Δέν ἦταν πλούσια ἤ προφήτισσα ἤ μεγάλη κτηματίας.

Πράγματι οἱ πρόγονοί Της δέν ἦταν ἄσημοι, ἀφοῦ ἔρρεε στίς φλέβες της αἷμα βασιλικό (Ματθαίου α΄ 1-19, Λουκᾶ α΄ 32). Οὔτε εἶχε ἀσθενῆ καί ἀπαίδευτο νοῦ, ἀφοῦ μποροῦσε νά ψάλει μιά γεμάτη πνευματικότητα ὠδή αἴνου στόν Θεό (Λουκᾶ α΄ 46-55). Κι ὅμως πόσο ταπεινή ἡ θέση της, πόσο φτωχός ἦταν ὁ ἄνθρωπος μέ τόν ὁποῖο ἦταν ἀρραβωνιασμένη καί πόσο ἄθλιο τό κατάλυμα πού ἔδωσαν στόν νεογέννητο Υἱό τοῦ Θεοῦ.

3. Τήν ταπείνωσή Του πού ντύθηκε τήν ἀνθρώπινη εὐτέλεια πού καθόλου δέν ἔθιξε τήν θεία μεγαλειότητά Του. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἄν καί ἦταν Θεός ἀληθινός καί παντοδύναμος καταδέχθηκε καί ταπεινώθηκε, ἀποδεχόμενος ὅλη τήν ἀνθρώπινη εὐτέλεια καί πτωχεία *«πλούσιος ὤν ἐπτώχευσε, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε»* (Πρός Κορινθίους Β΄ η΄ 9) κηρύττει πρός τούς πιστούς ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Δηλαδή: *«Ἦταν πλούσιος κι ἔγινε γιά χάρη σας φτωχός, γιά νά μπορέσετε ἐσεῖς μέ τή φτώχεια τή δική του νά πλουτίσετε».*

Ἡ ταπείνωσή Του αὔξησε τήν δόξα Του, ὅπως θεολογεῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὅτι:

«Ὁ Θεός αὐτόν (δηλαδή τόν Ἰησοῦν Χριστόν) ὑπερύψωσε καί ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα» (Πρός Φιλιππησίους β΄ 9).

Παραθέτουμε ἕνα τμῆμα ἀπό μία ὁμιλία τῆς χρυσῆς γλώσσας τῆς Ἐκκλησίας μας τοῦ ἁγίου Πατέρα μας Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πού σχολιάζει τήν ἀπό ἀγάπη γιά τούς ἀνθρώπους ταπείνωση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιά νά ἐξυψώσει τήν ἀνθρώπινη φύση, πού τήν παρομοιάζει μέ πόρνη γυναίκα.

«Πόρνης ἐπεθύμει ὁ Θεός; Ναὶ, πόρνης· τῆς φύσεως ἡμετέρας λέγω. Πόρνης ἐπεθύμει ὁ Θεός; Καὶ ἄνθρωπος μὲν, ἐὰν ἐπιθυμήσῃ πόρνης, καταδικάζεται, Θεὸς δὲ πόρνης ἐπιθυμεῖ; Καὶ πάνυ. Πάλιν ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ πόρνης, ἵνα γένηται πόρνος. Θεὸς δὲ ἐπιθυμεῖ πόρνης, ἵνα τὴν πόρνην παρθένον ἐργάσηται· ὥστε ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου, ἀπώλεια τῆς ἐπιθυμουμένης· ἡ δὲ ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ, σωτηρία τῇ ἐπιθυμουμένῃ. Ὁ τοσοῦτος καὶ τηλικοῦτος ἐπεθύμησε πόρνης; Καὶ τί; Ἵνα γένηται ὁ νυμφίος. Τί ποιεῖ; Οὐ πέμπει πρὸς αὐτὴν οὐδένα τῶν δούλων, οὐ πέμπει τὸν ἄγγελον πρὸς πόρνην, οὐ πέμπει ἀρχάγγελον, οὐ πέμπει τὰ Χερουβὶμ, οὐ πέμπει τὰ Σεραφίμ· ἀλλ᾽ αὐτὸς παραγίνεται ὁ ἐρῶν. Πάλιν ἔρωτα ἀκούσας, μὴ αἰσθητὸν νόμιζε. Ἔκλεγε τὰ νοήματα ἀπὸ τῶν λέξεων, καθάπερ ἀρίστη μέλιττα ἐφιπταμένη τοῖς ἄνθεσι, καὶ τὸ κηρίον λαμβάνουσα, τὰς δὲ βοτάνας ἐῶσα. Ἐπεθύμησε πόρνης· καὶ τί ποιεῖ; Οὐκ ἀνάγει αὐτὴν ἄνω· οὐ γὰρ ἐβούλετο πόρνην εἰς τὸν οὐρανὸν ἀγαγεῖν, ἀλλὰ καταβαίνει αὐτὸς κάτω. Ἐπειδὴ αὐτὴ οὐκ ἠδύνατο

ἀναβῆναι ἄνω, αὐτὸς κατέβη κάτω. Πρὸς τὴν πόρνην ἔρχεται, καὶ οὐκ αἰσχύνεται· ἔρχεται εἰς τὴν καλύβην αὐτῆς. Ὁρᾷ αὐτὴν μεθύουσαν. Καὶ πῶς ἔρχεται; Οὐ γυμνῇ τῇ οὐσίᾳ, ἀλλὰ γίνεται, ὅπερ ἦν ἡ πόρνη. οὐ τῇ γνώμῃ, ἀλλὰ τῇ φύσει γίνεται τοῦτο, ἵνα μὴ ἰδοῦσα αὐτὸν πτοηθῇ, ἵνα μὴ ἀποπηδήσῃ, ἵνα μὴ φύγῃ. Ἔρχεται πρὸς τὴν πόρνην, καὶ γίνεται ἄνθρωπος. Καὶ πῶς γίνεται; Εἰς μήτραν κυοφορεῖται, αὔξεται κατὰ μικρὸν, καὶ ἔρχεται τὴν ὁδὸν τῆς ἡλικίας τῆς ἐμῆς. Τίς; Ἡ οἰκονομία, οὐχ ἡ θεότης· ἡ τοῦ δούλου μορφὴ, οὐχ ἡ τοῦ Δεσπότου· ἡ σὰρξ ἡ ἐμὴ, οὐχ ἡ οὐσία ἐκείνου· αὔξεται κατὰ μικρὸν, καὶ μίγνυται ἀνθρώποις, καίτοι εὑρίσκει αὐτὴν ἑλκῶν γέμουσαν, ἐκτεθηριωμένην, ὑπὸ δαιμόνων πεφορτισμένην· καὶ τί ποιεῖ; Προσέρχεται αὐτῇ. Εἶδεν ἐκείνη καὶ ἔφυγε. Καλεῖ μάγους. Τί φοβεῖσθε; Οὐκ εἰμὶ κριτὴς, ἀλλ᾽ ἰατρός· Οὐκ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ᾽ ἵνα σώσω τὸν κόσμον. Καλεῖ εὐθέως μάγους. Ὦ καινῶν καὶ παραδόξων πραγμάτων. Αἱ ἀπαρχαὶ εὐθέως μάγοι. Κεῖται ἐν φάτνῃ ὁ τὴν οἰκουμένην βαστάζων, καὶ ἐσπαργάνωται ὁ πάντα περιέπων. Κεῖται ὁ ναὸς, καὶ ἐνοικεῖ ὁ Θεός. Καὶ ἔρχονται μάγοι, καὶ προσκυνοῦσιν εὐθέως· ἔρχεται τελώνης, καὶ γίνεται εὐαγγελιστής· ἔρχεται πόρνη, καὶ γίνεται παρθένος· ἔρχεται Χαναναία, καὶ ἀπολαύει φιλανθρωπίας. Τοῦτο ἐρῶντος, τὸ μὴ ἀπαιτῆσαι εὐθύνας ἁμαρτημάτων, ἀλλὰ συγχωρῆσαι παρανομήματα πλημμελημάτων. Καὶ τί ποιεῖ; Λαμβάνει αὐτὴν, ἁρμόζεται αὐτήν. Καὶ τί αὐτῇ δίδωσι; Δακτύλιον. Ποῖον; Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Λέγει Παῦλος· Ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν Θεὸς, ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς, καὶ δοὺς τὸν ἀῤῥαβῶνα τοῦ Πνεύματος. Πνεῦμα αὐτῇ δίδωσιν» (Ὁμιλία *Ὅτε τῆς Ἐκκλησίας ἔξω εὑρεθείς Εὐτρόπιος…* » P.G. 52, 405-406).

Δηλαδή: «*Πόρνη ἐπεθύμησε ὁ Θεός; Ναί, πόρνη. Τήν δική μας φύση λέγω. Πόρνη ἐπεθύμησε ὁ Θεός; Καί ὁ μέν*

ἄνθρωπος, ἐάν ἐπιθυμήσει πόρνη, καταδικάζεται, ὁ δέ Θεός ἐπεθύμησε πόρνη; Καί πολύ μάλιστα. Πάλι, ὁ ἄνθρωπος ἐπιθυμεῖ πόρνη γιά νά γίνει πόρνος, ἀλλά ὁ Θεός ἐπιθυμεῖ πόρνη γιά νά καταστήσει παρθένο τήν πόρνη.Ὥστε ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀπώλεια τῆς ἐπιθυμουμένης, ἀλλά ἡ ἐπιθυμία τοῦ Θεοῦ γίνεται σωτηρία στήν ἐπιθυμουμένη. Ὁ τόσο μεγάλος καί τέτοιας δόξας ἐπεθύμησε πόρνη; Καί γιατί; Γιά νά γίνει Νυμφίος. Τί κάνει; Δέν στέλνει πρός αὐτήν κανένα ἀπό τούς δούλους, δέν στέλνει ἀρχάγγελο, δέν στέλνει τά Χερουβίμ, δέν στέλνει τά Σεραφείμ, ἀλλά αὐτός ὁ ἴδιος παρευρίσκεται ὁ ἐρωτευμένος. Πάλι, ὅταν ἀκούσεις ἔρωτα, νά μήν νομίζεις αἰσθητό ἔρωτα. Διάλεγε τά νοήματα ἀπό τίς ἴδιες τίς λέξεις, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ἄριστη μέλισσα πετάει ἐπάνω στά ἄνθη καί παίρνει τό κερί, ἀλλά ἀφήνει τά χόρτα. Ἐπεθύμησε πόρνη καί τί κάνει; Δέν τήν ἀνεβάζει ἐπάνω. Διότι δέν ἤθελε πόρνη στόν οὐρανό νά ἀνεβάσει, ἀλλά κατεβαίνει αὐτός κάτω.Ἐπειδή αὐτή δέν μποροῦσε νά ἀνεβεῖ ἐπάνω, αὐτός κατέβηκε κάτω. Πρός τήν πόρνη ἔρχεται καί δέν ντρέπεται.Ἔρχεται στήν καλύβα της. Τήν βλέπει νά εἶναι μεθυσμένη. Καί πῶς ἔρχεται;Ὄχι μέ γυμνή τήν θεϊκή οὐσία, ἀλλά γίνεται αὐτό ἀκριβῶς πού ἦταν ἡ πόρνη, ὄχι στήν γνώμη (δηλαδή στήν προαίρεση), ἀλλά στήν φύση γίνεται αὐτό γιά νά μήν πτοηθεῖ ὅταν τόν δεῖ, γιά νά μήν ἀποδημήσει, γιά νά μήν φύγει.Ἔρχεται πρός τήν πόρνη καί γίνεται ἄνθρωπος. Καί πῶς γίνεται; Σέ μήτρα κυοφορεῖται αὐξάνεται γιά λίγο καί μετέρχεται τόν τρόπο τοῦ δικοῦ μου μεγέθους ἑνός ὁποιουδήποτε ἀνθρώπου. Ποιός; Ἡ οἰκονομία, ὄχι ἡ θεότητα, ἡ μορφή τοῦ δούλου, ὄχι ἡ μορφή τοῦ Δεσπότη Θεοῦ, ἡ σάρκα ἡ δική μου, ἡ ἀνθρώπινη, ὄχι ἡ θεία Οὐσία ἐκείνου. Αὐξάνεται γιά λίγο καί ἀναμιγνύεται μέ ἀνθρώπους.Ἄν καί τήν βρίσκει γεμάτη μέ πληγές ἀποθηριωμένη, καί φορτωμένη μέ δαιμόνια καί τί κά-

νει; Προσέρχεται σέ αὐτήν. Εἶδε ἐκείνη κι ἔφυγε. Τί φοβᾶστε; Δέν εἶμαι κριτής, ἀλλά ἰατρός «δέν ἦλθα γιά νά κρίνω τόν κόσμο, ἀλλά γιά νά σώσω τόν κόσμο» (Ἰωάννου ιβ΄, 47). *Καλεῖ ἀμέσως μάγους.Ὤ! καινούρια καί παράδοξα πράγματα! Οἱ ἀρχές ἀμέσως εἶναι οἱ μάγοι. Κείτεται μέσα σέ φάτνη αὐτός πού βαστάζει τήν οἰκουμένη καί σπαργανώθηκε αὐτός πού φροντίζει γιά ὅλα. Κείτεται ὁ ναός καί μέσα του κατοικεῖ ὁ Θεός. Καί ἔρχονται μάγοι καί προσκυνοῦν ἀμέσως, ἔρχεται ὁ τελώνης καί γίνεται εὐαγγελιστής, ἔρχεται πόρνη καί γίνεται παρθένος, ἔρχεται Χαναναία καί ἀπολαμβάνει φιλανθρωπία. Αὐτό εἶναι τό χαρακτηριστικό τοῦ ἐρωτευμένου, τό νά μήν ἀπαιτεῖ εὐθύνες γιά τά ἁμαρτήματα, ἀλλά νά συγχωρεῖ τά σφάλματα. Καί τί κάνει; Λαμβάνει αὐτήν, τήν κάνει σύντροφο. Καί τί τῆς δίνει; Δακτυλίδι. Ποιό; Τό Πνεῦμα τό ἅγιον.Ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος: «ὁ Θεός πού εἶναι μαζί μας διαβεβαιώνει ἐμᾶς, αὐτός πού μᾶς σφράγισε καί μᾶς ἔδωσε τόν ἀρραβώνα τοῦ Πνεύματος»* (Β΄ Κορ, α΄, 21-22).

4. Τό θεῖο ὄνομα Ἐμμανουήλ, πού εἶναι ἀνέκφραστα θελκτικό. Σημαίνει ὁ Θεός εἶναι μαζί μας (Ματθαίου α΄ 23). Ὁ Χριστός εἶναι μαζί μας, στήν ζωή μας, ὅπως βεβαίωσε τούς μαθητές *«ἰδού ἐγώ μεθ᾽ ὑμῶν εἰμί πάσας τάς ἡμέρας τῆς ζωῆς ὑμῶν»* (Ματθαίου κα΄ 20), στόν τάφο μας καί μετά τήν ἔξοδο μας ἀπό τήν ζωή αὐτή συνεχίζει νά εἶναι μαζί μας, ἤ μᾶλλον ἐμεῖς εἴμαστε μαζί Του στήν ἀνάσταση, στήν ἀνάληψη, στόν θρίαμβο καί στό μεγαλεῖο τῆς αἰώνιας ζωῆς κατά τήν ὑπόσχεσή Του:

«Πάλιν ἔρχομαι καί παραλήψομαι ὑμᾶς πρός ἐμαυτόν ἵνα ὅπου εἰμί ἐγώ καί ὑμεῖς ἦτε» (Ἰωάννου ιδ΄ 3).

Δηλαδή: *«Κι ὅταν πάω καί σᾶς ἑτοιμάσω τόπο, πάλι*

θά ᾽ρθῶ καί θά σᾶς πάρω κοντά μου, ὥστε ὅπου εἶμαι ἐγώ νά εἶστε κι ἐσεῖς».

Ὁ ἅγιος Πατέρας μας Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος στήν ὁμιλία του στό κατά Ματθαῖο Εὐαγγέλιο παρουσιάζει τόν Κύριο μας Ἰησοῦ Χριστό νά ἀπευθύνεται στόν πιστό λέγοντάς του ὅτι Ἐκεῖνος ἦλθε γιά νά τοῦ προσφέρει τά πάντα, γιά νά τοῦ χαρίσει τήν πληρότητα τῆς ζωῆς.

«Ἐγὼ πατήρ, ἐγὼ νυμφίος, ἐγὼ οἰκία, ἐγὼ τροφεύς, ἐγὼ ρίζα, ἐγὼ θεμέλιος. Πᾶν ὅπερ ἂν θέλῃς ἐγώ. Μηδενὸς ἐν χρείᾳ καταστῇς. Ἐγὼ δουλεύσω. Ἦλθον γὰρ διακονῆσαι, οὐ διακονηθῆναι. Ἐγὼ καὶ φίλος καὶ ξένος καὶ κεφαλὴ καὶ ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ καὶ μήτηρ. Πάντα ἐγώ. Μόνον οἰκείως ἔχε πρὸς ἐμέ. Ἐγὼ πένης διὰ σὲ καὶ ἀλήτης διὰ σέ, ἐπὶ σταυροῦ διὰ σέ, ἐπὶ τάφου διὰ σέ, ἄνω ὑπέρ σου ἐντυγχάνω τῷ Πατρί. Κάτω ὑπέρ σου πρεσβευτὴς παραγέγονα παρὰ τοῦ Πατρός. Πάντα μοὶ σὺ καὶ ἀδελφὸς καὶ συγκληρονόμος καὶ φίλος καὶ μέλος. Τί πλέον θέλεις;» (Εἰς τό Κατά Ματθαῖον Εὐαγγέλιο, Ὁμιλία 76, P.G. 58, 700).

Δηλαδή: *«Ἐγώ εἶμαι πατέρας, ἐγώ ἀδελφός, ἐγώ νυμφίος, ἐγώ οἰκία, ἐγώ τροφή, ἐγώ ἔνδυμα, ἐγώ ρίζα, ἐγώ θεμέλιο, κάθε τι τό ὁποῖο θέλεις ἐγώ· νά μήν ἔχεις ἀνάγκη ἀπό τίποτα. Ἐγώ καί θά σέ ὑπηρετήσω· διότι ἦλθα νά ὑπηρετήσω, ὄχι νά ὑπηρετηθῶ. Ἐγώ εἶμαι καί φίλος, καὶ μέλος τοῦ σώματος καί κεφαλή καί ἀδελφός, καί ἀδελφή καί μητέρα, ὅλα ἐγώ· ἀρκεῖ νά διάκεισαι φιλικά πρός ἐμένα. Ἐγώ ἔγινα πτωχός γιά σένα· ἔγινα καί ἐπαίτης γιά σένα· ἀνέβηκα ἐπάνω στό Σταυρό γιά σένα· τάφηκα γιά σένα · στόν οὐρανό ἐπάνω γιά σένα παρακαλῶ τὸν Πατέρα· κάτω στή γῆ στάλθηκα ἀπό τόν Πατέρα ὡς μεσολαβητής γιά σένα. Ὅλα γιά μένα εἶσαι ἐσύ· καί ἀδελφός καί συγκληρονόμος καί φίλος καί μέλος τοῦ σώματος. Τί περισσότερο θέλεις;».*

Ἑνωμένοι μέ τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό διά τῶν ἁγίων Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας ζοῦμε μέ τήν βε-

βαιότητα, ὅτι καί μετά τό τέλος τῆς ἱστορίας καί τοῦ παρόντος προσκαίρου κόσμου *«πάντοτε σύν Κυρίῳ ἐσόμεθα»* (Πρός Θεσσαλονικεῖς Α΄ δ΄ 17).

5. Τόν θαυμαστό σκοπό τῆς ἐνανθρωπήσεως. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἦλθε γιά νά μᾶς συμφιλιώσει μέ τόν ἐπουράνιο Θεό καί Πατέρα καί νά μᾶς ἑνώσει ἀδιάσπαστα μαζί Του, πραγματοποιώντας τόν σκοπό τοῦ θείου θελήματος γιά τήν δημιουργία μας *«ἵνα πάντες ἓν ὦσιν, καθὼς σύ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ὦσιν, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας ... ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς ἓν ἐσμὲν, ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σὺ ἐν ἐμοί, ἵνα ὦσιν τετελειωμένοι εἰς ἕν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σύ με ἀπέστειλας καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς καθὼς ἐμὲ ἠγάπησας»* (Ἰωάννου ιζ΄ 21, 22β -23).

Δηλαδή: *«Ὥστε νά εἶναι ὅλοι ἕνα, ὅπως ἐσύ, Πατέρα, εἶσαι ἑνωμένος μ᾽ ἐμένα κι ἐγώ μ᾽ ἐσένα· νά εἶναι κι αὐτοί ἑνωμένοι μ᾽ ἐμᾶς. Κι ἔτσι ὁ κόσμος νά πιστέψει ὅτι μ᾽ ἔστειλες ἐσύ... γιά νά εἶναι ἕνα μεταξύ τους, ὅπως ἐμεῖς εἴμαστε ἕνα. Ἐγώ ἑνωμένος μαζί τους κι ἐσύ ἑνωμένος μαζί μου, ὥστε ν᾽ ἀποτελοῦν μία τέλεια ἑνότητα, κι ἔτσι ὁ κόσμος νά τό καταλαβαίνει ὅτι μ᾽ ἔστειλες ἐσύ κι ὅτι τούς ἀγάπησες ὅπως ἀγάπησες ἐμένα».*

Αὐτό τόν σκοπό ἀπέτυχε νά πραγματοποιήσει ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ γι᾽ αὐτό ἐνηνθρώπησε ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ γιά νά ἑνώσει ἀδιάσπαστα καί ἀχώριστα, ἀσύγχυτα καί ἀδιαίρετα τήν θεότητα καί τήν ἀνθρωπότητα.

6. Χριστούγεννα - ἡμέρα ἀγαλλιάσεως. Πανηγυρίζει ὁ ἅγιος Πατέρας μας Βασίλειος ὁ Μέγας, Ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας γιά τήν ἑορτή μέ τά ἑξῆς:

«Διὸ καὶ ἰδόντες οἱ μάγοι ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην. Δεξώμεθα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ταύτην τὴν μεγάλην χαρὰν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Ταύτην γὰρ εὐαγγελίζονται τὴν χαρὰν τοῖς ποιμέσιν οἱ ἄγγελοι. Μετὰ μάγων προσκυνήσωμεν, μετὰ ποιμένων δοξάσωμεν, μετὰ ἀγγέλων χορεύσωμεν, «Ὅτι ἐτέχθη ἡμῖν σήμερον Σωτὴρ, ὅς ἐστι Χριστὸς Κύριος. Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν,» οὐκ ἐν μορφῇ Θεοῦ, ἵνα μὴ διαπτοήσῃ τὸ ἀσθενοῦν, ἀλλ᾽ ἐν μορφῇ δούλου, ἵνα ἐλευθερώσῃ τὸ δουλωθέν. Τίς οὕτως νωθρὸς τὴν ψυχὴν, τίς οὕτως ἀχάριστος, ὡς μὴ χαίρειν καὶ ἀγαλλιᾶσθαι καὶ φαιδρύνεσθαι ἐπὶ τοῖς παροῦσι; Κοινὴ ἑορτὴ πάσης τῆς κτίσεως· αὕτη τῷ κόσμῳ δωρεῖται τὰ ὑπερκόσμια· τοὺς ἀρχαγγέλους πέμπει πρὸς τὸν Ζαχαρίαν, καὶ πρὸς τὴν Μαρίαν· καὶ χοροὺς ἀγγέλων ἵστησι τοὺς λέγοντας· «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία. Ἀστέρες διατρέχουσιν ἐξ οὐρανοῦ· μάγοι κινοῦνται ἐκ τῶν ἐθνῶν· γῆ ὑποδέχεται ἐν σπηλαίῳ· οὐδεὶς ἀσυντελὴς, οὐδεὶς ἀχάριστος. Φθεγξώμεθά τινα καὶ ἡμεῖς φωνὴν ἀγαλλιάσεως· ὄνομα θώμεθα τῇ ἑορτῇ ἡμῶν Θεοφάνια· ἑορτάσωμεν τὰ σωτήρια τοῦ κόσμου, τὴν γενέθλιον ἡμέραν τῆς ἀνθρωπότητος. Σήμερον ἐλύθη ἡ καταδίκη τοῦ Ἀδάμ. Οὐκέτι, «Γῇ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ·» ἀλλὰ τῷ οὐρανίῳ συναφθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναληφθήσῃ. Οὐκέτι, «Ἐν λύπαις τέξῃ τέκνα·» μακαρία γὰρ ἡ ὠδίνασα τὸν Ἐμμανουὴλ, καὶ μαστοὶ οἱ ἐκθρέψαντες. Διὰ τοῦτο «Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, καὶ υἱὸς ἐδόθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.» Θάλλει μου ἡ καρδία, καὶ πηγάζει μου ὁ νοῦς· ἀλλὰ βραχεῖα ἡ γλῶσσα καὶ ἀμυδρὸς ὁ λόγος, ὥστε τοσοῦτον χαρᾶς μέγεθος ἐξαγγεῖλαι» (Εἰς τήν Ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Γέννησιν Β.Ε.Π.Ε.Σ. 54, 232-233).

Δηλαδή: *«Όταν οἱ μάγοι εἶδαν τό ἀστέρι, δοκίμασαν μεγάλη χαρά. Ἄς δεχθοῦμε λοιπόν κι ἐμεῖς αὐτή τή μεγάλη χαρά στίς καρδιές μας. Γιατί αὐτή τή χαρμόσυνη*

εἴδηση ἀναγγέλλουν στούς ποιμένες οἱ ἄγγελοι. Ἄς προσκυνήσουμε μαζί μέ τούς μάγους, ἄς δοξάσουμε μαζί μέ τούς ποιμένες, ἄς χορέψουμε μαζί μέ τούς ἀγγέλους, "γιατί γεννήθηκε σήμερα γιά μᾶς Σωτήρας, πού εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Κύριος καί Θεός". "Ο Θεός εἶναι ὁ Κύριός μας καί φανερώθηκε σέ μᾶς δοξασμένος καί εὐμενής", "ὄχι μέ μορφή Θεοῦ", γιά νά μήν τρομάξει τό ἀδύναμο πλάσμα Του, ἀλλά μέ μορφή δούλου, γιά νά ἐλευθερώσει τόν ἄνθρωπο πού εἶχε ὑποδουλωθεῖ στήν ἁμαρτία καί τό σατανά. Ποιός εἶναι τόσο νωθρός στήν ψυχή, ποιός εἶναι τόσο ἀχάριστος, ὥστε νά μή χαίρεται καί νά μήν ἀγάλλεται καί νά μήν εὐθυμεῖ γιά τά παρόντα γεγονότα; Ἡ ἑορτή εἶναι κοινή γιά ὅλη τήν κτίση. Αὐτή δωρίζει στόν κόσμο τά ὑπερκόσμια (τά οὐράνια) ἀγαθά. Στέλνει τούς ἀρχαγέλλους στό Ζαχαρία καί στή Μαρία (στήν Παναγία). Καί παρουσιάζει χορούς ἀγγέλων, πού ἔψαλλαν: "Δόξα ἄς ἀναπέμπεται στό Θεό στά ὕψιστα μέρη τοῦ οὐρανοῦ ἀπό τούς ἀγγέλους πού κατοικοῦν ἐκεῖ, καί στή γῆ ἄς βασιλεύσει ἡ εἰρήνη· γιατί ὁ Θεός (μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ Του) ἐκδήλωσε τήν εὔνοια καί τήν εὐαρέσκειά Του στούς ἀνθρώπους". Ἀστέρια κυκλοφοροῦν στήν ἀτμόσφαιρα τοῦ οὐρανοῦ. Μάγοι εἰδωλολάτρες ταξιδεύουν. Ἡ γῆ ὑποδέχεται τό Σωτήρα στό σπήλαιο. Κανείς ἄς μή μένει ἀνωφελής (ἄχρηστος), κανείς ἄς μήν εἶναι ἀχάριστος. Ἄς ἀναφωνήσουμε κι ἐμεῖς κι ἄς ἐκδηλώσουμε τήν ἀγαλλίασή μας. Ἄς ὀνομάσουμε τήν μεγάλη ἑορτή μας Θεοφάνια. Ἄς ἑορτάσουμε τήν ἡμέρα τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου, τή γενέθλια ἡμέρα τῆς ἀνθρωπότητας. Σήμερα καταργήθηκε ἡ καταδίκη τοῦ Ἀδάμ. Δέν ἰσχύει πλέον τό: "Χῶμα εἶναι τό σῶμα σου καί στό χῶμα θά καταλήξει". Ἀλλά, ἀφοῦ ἐνώθηκες μέ τόν οὐρανιο, θά ἀναληφθεῖς στό οὐρανό. Δέν "θά γεννᾶς πλέον μέ πόνους τά παιδιά σου". Εἶναι τρισευτυχισμένη αὐτή πού

κυοφόρησε καί γέννησε τόν Ἐμμανουήλ (πού σημαίνει ὁ Θεός εἶναι μαζί μας), καθώς καί οἱ πιστοί πού Τόν ἔβρεψαν. Γι᾽ αὐτό "γεννήθηκε γιά μᾶς παιδί· σέ μᾶς θά δοθεῖ ὁ γιός αὐτός, τοῦ ὁποίου ἡ ἀρχή καί ἡ ἐξουσία ὑπάρχει ἀπό τήν ἀρχή ἐπάνω στούς ὤμους Του". Ἀναγαλλιάζει ἡ καρδιά μου καί παράγει σκέψεις πολλές ὁ νοῦς μου, ἀλλά ἡ γλώσσα μου εἶναι σύντομη καί ὁ λόγος μου διστακτικός, ὥστε νά μπορῶ νά ἀναγγείλω πόσο μεγάλη εἶναι ἡ χαρά μου».

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κηρύττει: *«Ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσι, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ»* (Πρός Τιμόθεον Α΄ γ΄ 16).

Δηλαδή: *"Ὅπως ὁμολογοῦμε, εἶναι μεγάλο τό μυστήριο τῆς πίστεως πού μᾶς ἀποκαλύφθηκε: Ὁ Θεός φανερώθηκε ὡς ἄνθρωπος, τό Πνεῦμε ἀπέδειξε ποιός ἦταν, φανερώθηκε στούς ἀγγέλους, κηρύχθηκε στά ἔθνη, τόν πίστεψε ὁ κόσμος, ἀναλήφθηκε μέ δόξα».*

